

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRANCIS H. SIBSON

ΚΟΡΩΝΑ "Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΚΑΝΕ πολύ κρύο και φυσούσε δυνατός άνεμος την ημέρα που το «Νάν-Χαί» ξεκίνησε για το πρώτο του ταξίδι.

—Μπρρρ! Έκανε ο πλοίαρχος Σήλντς, κουμπώνοντας το γονβό αδιάφορο που φορούσε. Τι βρωμώκαρος!

—Ναι, απάντησε ο υποπλοίαρχος Ντέρμισσιρ. 'Ο καιρός είναι άθλιος σήμερα! 'Οστόσο φαίνεται καλοξάειδο το καράβι μας!... Είσαι λοιπόν ευχαριστήμενος, που φεύγεις από την 'Αγγλία, καπετάνιε;

—Ναι! Απάντησε απότομα ο πλοίαρχος. Προτιμώ τα θερμά κλίματα!

'Ο υποπλοίαρχος άπόρησε με το όφος του προϊσταμένου του και γύρισε και τό

κτύταξε.

'Ο πλοίαρχος Σήλντς ήταν ένας άφραϊος άνδρας με πολύ συμπθητική φυσιογνωμία. 'Αλλά εκείνη τη στιγμή το βλέμμα του είχε μία σκληρή έκφραση, καθώς κτύταξε ένα καράβι. πού περνούσε δίπλα τους. 'Ο υποπλοίαρχος δέν γνώριζε τη θλιθερή Ιστορία του Σήλντς, άλλως θά καταλάθαινε πόσες θλιθερές ανανήσεις τού έφευγε στη νηπιη του το πλοίο αυτό! Θυμότανε όλα του τα περασμένα. Γιατί το πλωριο φορηγό, πού περνούσε κοντά τους εκείνη τη στιγμή άνήκε στην «'Εταιρεία Ντέιλ», στην όπία ο Σήλντς είχε έργασθι δεκατέσσερα δλόκληρα χρόνια, τα καλύτερα χρόνια της ζωής του... 'Ω! με πόση χσρά είχε ταξιδέμει για πρώτη φορά, ως δεύτερος αξιωματικός τού «Γκλαισντέιλ» και πόσο γρήγορα είχε προβαστεί!... 'Ηταν πλοίαρχος πειά στο «Ντέρνταντειλ», όταν συνέθι το άτύχημα, πού κατέστρεψε το μέλλον του και την εύτυγία του! Τό «Ντέρνταντειλ» ήταν ένα παλιό καράβι, πού έκανε τή διαδρομή μεταξύ Λονδίνου κι 'Αυστραλίας. Γεμάτος χαρά για τόν προβιθεασμό του ο Σήλντς είχε ξεκινήσει από την Αυστραλία για να γυρίση στην 'Αγγλία, γιατί ήξερε πως τόν περίμενε στο Λονδίνου η Μαίρη Πρέστον ή μηιστή του, για να κάνουν το γάμο τους, τώρα πού ή καριέρα του ήταν έξασφαλιωμένη. 'Αλλά ή μαύρη μοίρα του ζήλεψε φαίνεται την εύτυγία του και θέλησε να τόν καταστρέψη.

Καθώς το πλοίο πλησίαζε στο τέρμα του ταξειδιού του, βόεθηκε σε μία πικνή, άδιαπείρατη όμίχλη, άπ' αυτές πού άπλώνονται συχνά στις Βόρειες θάλασσες και έξαφνικά, ένα πλωριο φορηγό παρουσιάστηκε μπροστά του. Στην κρίσιμη αθή στιγμή, ή παλιές μηχανές του δέν λειτουργήσαν όπως έπρεπε και το μοιραίο επήλθε. Μ' όλον τόν τεραστίο όγκο του το φορηγό έπεσε άπάνω στο «Ντέρνταντειλ» και το πλοίο άνοιξε στα δύο..

'Η ανάκρισι είχε άβώσιμος τό-τό τον Σήλντς, αλλά ή 'Εταιρεία τόν απέλυσε από την όμπρεσία των Μάταια ο Σήλντς ζήτησε άλλου έρναςία, καιμιά 'Εταιρεία δέν θέλησε να τόν προσλάβει.

'Απονουτευμένος, νροασιαμένο- ο Σήλντς, σιγά-σιγά έχασε το θάρρος του έγινε σκυθρωπός και μελαγχολικός.

Δέν πήγε πειά να βή τη μηιστή του. Συλλογιζόταν με πικρία πως δέν είχε το δικαίωμα να την άδικήση. Μπσοούσε να βρή ένα ανόζυγο καλύτερον άπ' αυτόν. Κι' έτσι, ή Μαίρη Πρέστον έχασε τή ίχνη του.

'Ο Σήλντς στην άπελπιγία του, είχε φύγει από την 'Αγγλία κι' είχε πάει στην 'Ανω 'Ανατολή. 'Εκεί κάποιος παλιός φίλος του ένοουότης τόν ειχε συστήσει σ' έναν Κινέζο έφοπλιστή, τόν Γνωιόγκ-Λή. Κι' έτσι, μετά πέντε χρόνια πέντε μαστρικά γράνια άνοιγας ο Σήλντς είχε βρή έργασία. Ένα χρόνο τώρα ο Σήλντς ταξιδεύει στις θάλασσες της Κίνας, μεταφέροντας έμπορεύματα από τόν έναν τόπο στον άλλο. Τελευταία είχε συναντήσει τυναώς, στη Σιγκαπούρη έναν παλιό συνάδελφό του τόν Χάμπτον. Τόν ειχε δυσαρεστήσει μάλιστα αυτή

ή συνάντησι, γιατί τού θυμίζει τή περασμένα! 'Ισως και να ένωθε κάποια ντροπή, επειδή είχε καταλήσει να έργάζεται, αυτός, ένας 'Αγγλος πλοίαρχος, για λογαριασμό ενός Κινέζου...

'Οτόσο, ο Κινέζος αυτός έφοπλιστής, ήξερε, φαίνεται, να έκτιμά έναν άνθρωπο με όξία όταν τόν εύρισκε! Και να τώρα που έαφνικά τόν ειχε στείλει στην 'Αγγλία για να παραλάβη το «Νάν-Χαί», τó καινούριο καράβι, πού ειχε παραγγείλει σ' ένα 'Αγγλικό ναυπηγείο.....

Τό «Νάν-Χαί», ήταν πρώτης τάξεως καράβι κι' αυτό το απέδειξε μόλις βρέθηκε στην άνοιχτή θάλασσα. Παρ' όλη την τρικυμία το πλοίο προχωρούσε κανονικά. Παρέπλεε τις άκτές της Γαλλίας κι' ως τώρα είχαν συναντήσει άλλα δύο από τή πλοία τής μηιστής 'Εταιρείας Ντέιλ. Και στις δύο αυτές συναντήσεις, τή μάτια του Σήλντς είχαν πάρει τó σκληρό, τó κακό βλέμμα, πού ειχε κάνει τή έντύπια στον υποπλοίαρχο, στην αρχή τού ταξειδιού. Κι' όμως ο Σήλντς δέν ήταν κακός άνθρωπος με δέν μπορούσε να έχαση τó κακό, πού τού ειχόν κάνει! Παρ' όλη την άτυχία του, ο Σήλντς, τώρα πού δειχόυνε τó άμορφο, κομψό καράβι του ήταν σχεδόν εύτυχής. Καμάρωνε για τó «Νάν-Χαί», σαν νάταν κτήμα δικό του, όπως κάθε γνήσιος ναυτικός καμάρωνει για τó πλοίο πού διευθύνει.

Τή έπομένη, ό άνεμος ειχε δυναμώσει. Βαρείς μαύρα σύννεφα σκέπασαν τόν οφρανό, και τó «Νάν-Χαί», μοιλονόι χόρευε σαν καρυδότσουφλο άπάνω στα κύματα τού 'Ωκεανού όστόσο άντιστεκόταν στην όρμη του, πού τó έσπρωχναν πρós τή παραλία.

Τό βράδυ, την ώρα πού ο Σήλντς δειπνούσε με τόν υποπλοίαρχο και τόν πρώτο μηχανικό ο άσυμασιτής πήγε στο διαμέριμά τους μ' ένα τηλεγράφημα. 'Ο Σήλντς μόλις τó διάβασε, γλόμεσε και με φανεή ταραχή μουρμούισε:

—Νά πάρ' ή όρνή! 'Όλο υπροστά μου θά βρισκωνται, αυτός τή πλοία τών Ντέιλ!... Δέν θά μ' άφήσουν πειά ήσυχο!... Πήγανει —διέταξε τόν άσυμασιτή— να ιδής αν άλλα πλοία άπαντούν.

—Τί συμβαίνει, κύριε πλοίαρχε; ρώτησε ο 'Ακρούν, ο μηχανικός.

—'Από τó «Ουένσλεντειλ», της 'Εταιρείας Ντέιλ, ζητούν βοήθεια. Έναςαν τόν ελικό του, και κινδυνεύουν να τασκιστούν στους βράγους τού φινιστέρ. Κι' αν ως τις δέκα δέν λάθουν βοήθεια..

—Θεέ ιου! φώναξε ο υποπλοίαρχος Ντέρμισσιρ... Θα γίνει κομιάσι!

Σε λίνο, ο άσυμασιτής άνήγγειλε πως κανένα πλοίο δέν βρισκόταν τόσο κοντά στο «Ουένσλεντειλ», όσο τó «Νάν-Χαί». Μονάχα αυτό μπορούσε να τó σώσει..

'Ο Ρόμπερτ Σήλντς μελετόσε τή γαρη και σκεπτόταν. Διό άντίθετα σιθθήματα πάλειναι μέσα του. Τό μ'οςε κατά της 'Εταιρείας, πού τόν ειχε άδικήσει και τó συναίσθημα τού καθήκοντος.

—Κατάρα! μουρμούριζε. Πάλι προσάά μου βοθήσαν οι έθλιοι!... Ένώ τάχα τó δικαίωμα να ριμοκινδυνώσω τó «Νάν-Χαί» και τó νησιό πηισομιά του; Γι' απ' ό κίνδυνος εινε μενάλος! Τό πλωριο «Ουένσλεντειλ», μπροει να παρασώση τó μικρό «Νάν-Χαί», άπάνω στους βράγους... Μα την πίστι ιου! 'Όχι! Χ'ιες φορές δ-γι!! Τι με έμει; Γιατί να ζημιωθ ή Κνωιάνκ-Λή ένας άνθρωπος πού σ'άθηκε τόσο καλό-μαζύ ιου!... Έπειτα εινε τρελλό τó έπινηφιωμα... 'Όχι δέν..

—Νά δόσω διαταγές, κύριε πλοίαρχε; ρώτησε ο Ντέρμισσιρ. Πρέπει να έτοιμασθόν τή παλαυόσια..

Φυσικά; έπρεπε να σπεύσουν, να εινε έτοιμοι στην κατάλληλη στιγμή.. 'Ηταν ζήτημα λεπτόν, ζήτημα ζωής και θάσάτου για τόσες άδωες όπαρχεις! Πώς έξερει πόσο έπιθόαται ταξιδεύαν με τó

'Ο Σήλντς θυμότανε όλα του τή περασμένα..

«Ουδένολευντειλ».....

Τό «Νάν-Χαί» έσπευδε τώρα μ' όλη τήν ταχύτητά του στόν τόπο τού άτυχήματος. Μπροστά στό καθήκον του, ό Σήλνις έιχε ξεχάσει έαφνικά όλο τό παλιό μίσος του. Κι' όταν τέλος έφθασε κοντά στό πλοίο πού κινδύνευε, έδωσε σύντομες και σαφείς διαταγές.

Με άράνταστη άγωνία, ό Σήλνις παρακολούθησε τό ρέιμο τού σχοινοιά και τό θέσιμο τού κινδυνεύοντος πλοίου. Κι' όταν με φωτεινά σήματα, τό «Ουδένολευντειλ» έδοποίησε πώς ήταν έτοιμο, τότε άρχισε ή πάλι με τά μανιασμένα κύματα. Τό μικρό «Νάν-Χαί» τραβούσε με όλη του τή δύναμη!

Ό ρυθμικός χτύπος τών μηχανών άκούγόταν σαν τό δυνατό χτύπο τής καρδιάς ενός άγωνιστού, πού παλεύει άπεγνωσμένα. Τό πλοίο δλόκληρο τρανταζόταν στήν όπερτάτη προσπάθειά του. Θά έθγαινε τάχα νικητής ως τό τέλος; *Ήταν άδύνατον ν' άντιληφθούν άν προχωρούσαν... Τό πλοίο με τό φοβερό τρανταγμά του, δέν έπέτρεπε στή βελόνα τής πυξίδας νά δείξει τήν πορεία του.

-Κερδίζουμε; ρώτησε ό Σήλνις σέ λίγο.

-Είμαστε στάσιμοι! τού άπάντησαν.

-Ρωτήστε πού βρίσκονται τά ναυαγιστικά; **διέταξε** ό Σήλνις τόν άσυρματιστή.

*Ή άπάντησις ήρθε άμέσως. Για νά φτάσουν τά ναυαγιστικά, χρειάζονταν δυό ώρες άκόμα..

-Θά βαστούσε τάχα άντιές ως δύο ώρες τό «Νάν-Χαί»;

Γιά μιά στιγμή μάλιστα φάνηκε πώς ή θάλασσα θά έθγαινε νικητρια στήν άνισο αλλη πάλη. Κι' από τή γέφυρά του ό Σήλνις φώναξε:

-Δώστε όλη τήν έντασι!... Κουράγιο!...

*Ακόμα μιά ώρα!... Μισή ώρα!... Τό «Νάν-Χαί» γόγγυζε κάτω από τή φοβερή ένταση τών μηχανών του... Λίγα λεπτά άκόμα και έαφνικά άκούστηκε μιά φωνή!

-Πλοίο!!! *Ήταν τό ναυαγιστικό «Σαλθατάρ»!

*Όλη τή νύχτα τό δυό πλοία μαζί ρυμουλκούσαν τό Ουδένολευντειλ. Κι' όταν ρόβισε ή αύγή, βρισκόντουσαν σέ δυό χιλιομέτρων άπόστασι από τή έληρά.

Ό Σήλνις, άποκαμωμένος, κοιμόταν βαθειά στήν καμπίνα του, όταν ένα πλοιάριο από τό «Ουδένολευντειλ» πλεύρισε στό «Νάν-Χαί». Δυό άτομα άνέβηκαν έπάνω στή γέφυρα, ένας άνδρας και μιά γυναίκα. Ζήτησαν νά τους οδηγήσουν άμέσως στήν καμπίνα τού πλοιάρχου.

-Είμαι ό ύποπλοίαρχος τού «Ουδένολευντειλ», έπείε ό άξιωματικός στόν ύποπλοίαρχο Ντέρμπουσαίρ, δομαζόμενα Χαμπτον.

Ό Ντέρμπουσαίρ τούς ώδήγησε στήν καμπίνα τού Σήλνις. *Ή νέα έπρεξε κοντά του κι' έσκυψε πάνω στόν κοιμισμένο πλοίαρχο. *Αμέσως φώναξε χαρούμενη:

-Αυτός είναι!!!...

Διακριτικά ό Χαμπτον θγήκε από τήν καμπίνα τού πλοιάρχου κι' έκλεισε πίσω του τήν πόρτα, τή στιγμή πού ή νέα ριχνόταν στήν άγκαλιά τού Σήλνις.

Και τότε ό Χαμπτον εξήγησε στόν Ντέρμπουσαίρ, ό όποιος είχε παρακολουθήσει σαστισμένος τή συνάντησι..

-*Αν δέν τυχάνε νά συναντήσω τόν Σήλνις στή Σιγκαπούρη, πάνε τρείς μήνες τώρα, ή Μαίρη Πρέστον ή μηνητή του, δέν θά βρισκόταν τώρα στήν άγκαλιά του. Ταξίδευσε με τό πλοίο μας, για νά πάη νά τόν συναντήσει εκεί κάτω... *Α: Τι παράξενα πού είναι τά παιχνίδια όλης τύχης! Νά σκεφθ ή κανείς πώς, αυτός, μάς ρυμουλκούσε όλη τή νύχτα! Εύτυχώς, πού ό καπετάνιος μας, σκέφθηκε νά ρωτήσει τόν άσυρματιστή σας τ' όνομα τού σωτήρος μας. Ό Σήλνις έκανε τήν τύχη του άπόψε! Μά τού άξίζει!... Θά πάρη γενναία άμοιβή, όχι πειά για τή ρυμούλκησι, άλλα για τή σωτηρία μας... Θά είμαστε όλοι χαμένοι, άν έπρεπε νά περιμένουμε τό «Σαλθατάρ».

*Ότσοσο, ό Σήλνις ούτε είχε σκεφθ ή καν πώς θά έπερνε άμοιβή.

Καθόταν τώρα στήν κοκέττα του, και σαστισμένος άκόμα από τήν άνέλπιστη εύτυχία του, κούταζε με λατρεία τή μηνητή του.

-Ποιός θά τό έλεγε πώς έσύ θά μάς έσωζες, Ρόμπερτ! έλεγε ή νέα.

-*Αποψε έπαιξα τήν τύχη μου... *Έπαιξα κορώνα ή γράμμαται! Ό Θεός με βοήθησε, αγαπημένη μου, και κέρδισα! άπάντησε ό Σήλνις με βαθειά συγκίνησι, καθώς έσφιγγε τή νέα στήν άγκαλιά του.

ΞΕΝΟ! ΠΟΙΗΤΑ!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

I

Μάτι με μάτι σε θωρώ,
Έεγνώ και λότη μου και πόνο.
Φιλώ τά χείλια σου; Θωρώ
Έσαναγεννιέμαι, ξαναγεννιάω.
Στ' άσπρα σου στήθια άκού-
(μυώ);

Ό ούρανός έμπρός μου άνοι-
(γει)
Μου λές άγάλια; Σ' άγαπάω;
Κλαίω... τό δάκρυ μου με πνί-
(γει).

II

Στέκουν ψηλά στόν ούρανό
Τ' άστέρια καρφωμένα,
Και γρόνια τώρ' άμέτρητα
Κυττιόδοντα έρωτευμένα
Μιλούν μιά γλώσσα μουσική,
Γλώσσα χαριτωμένη..

Κανείς άπ' όλους τούς σοφούς
Δέν τή καταλαβαίνει.
Έγώ τήν έξεσκόλησα,
Και τή μιλώ νεράκι!
Γιατ' είχα δάσκαλο καλό-
Τ' άράτο τή προσωπάκι.

III

Κουτός ό κόσμος, άχι! κουτός
(πολύ).
*Έχάλασε και τί λαλεί δέ ξε-
(ρει),
Και λέει για σένα...λέει, χρο-
(σό πουλί),
Πώς ή κακία σου δέν έχει ταί-
(ρι).

Κουτός ό κόσμος, άχι! κουτός
(πολύ).
Μιλεί για σένα δίχως νά σε
(ξέρη).
Πού θάζει ό νοός του ένα σου
(φιλί),
Κι' όλη τή γλύκα του, χροσό
(μου ταίρι).

IV

Νάξεραν τά λουλουδάκια,
*Ή καρδιά μου πώς πονεί,
Θά έδάκρυζαν μαζί μου,
Νά μου γιάνουν τή πληγή.
Νάξεραν τά άηδονάκια,
Πώς είμ' άρρωστος θαιρειά,
Θά μου τραγουδήσαν όλα
Εύθυμη παρηγοριά

Νάξεραν ψηλά τ' άστέρια
Πόσο καίω και πονώ,
Θάπεφταν νά μου μιλήσουν
Κάτω από τόν ούρανό.
*Αχι! κανένα δέν τό ξέρει.
Και τό ξέρει μόνο μιά..
Κείνη ποδάκαμε κομμάτια
Τή φτωγή μου τήν καρδιά

V

Μιά νηά ένας νηός άγάπησε
Κ' εκείνη άλλον άγαπά.
Ό άλλος παίρνει άλλη,
Στεφάνι νά τής θάλη,
*Ή νηά από τό πείσιμα της
Παίρνει τόν πρώτο ποτύχη.

Τού νηού τού θαυροφάνη,
Και πέφτει νά πεθάνη.
Είπ' ιστορία παλαιά,
*Άλλά πολύ δέν πάλωσε,
*Άλλοι σ' όποιον τή πάθη
-Ό άμοιρος! έχάθη.

VI

Μ' έψησαν, μ' έτυράνησαν
*Όσο μπερεί νά γείνη,
Αυτή με τήν άγάπη της,
Και με τήν έγτρα εκείνη.
Φαρμάκι μούθου στο ψωμί
Και στό νερό μου θάλει,

*Ή μιά με τήν άγάπη της,
Και με τήν έγτρα ή άλλη,
*Απ' όλες όμως πιο θαιρειά
Και πιο πικρή μου πέφτει,
Κείνη πού δέ μ' άγάπησε,
Κείνη πού δέ μ' έχτρεύτη.

VII

Είπ' τά τραγούδια μου φαμα-
(κεμμένα)
Πώς ήθελες άλλοιώς νά γίνη,
*Αφού δέ έγουςτε φαρμάκι
Στά στήθια σου, πού ήταν άν-
(θισμένα);

Είπ' τά τραγούδια μου φαρ-
(μακεμμένα),
Πώς ήθελες άλλοιώς νά γίνη;
Πού έχω φειδία στήν καρδιά
(μου),
Κι' άπ' όλα μεγαλειότερο φαέ-
(να);

VIII

*Έκλαψα χθές εις τ' δνειρό
(μου!)
Είπα τό σώμα σου νεκρό,
Εξόπνησα, κ' έτρεχε τό δάκρυ!
Τό δάκρυ έτρεχε πικρό.
*Έκλαψα χθές εις τ' δνειρό
(μου!)

Είπα πώς ήμουν μοναγός,
*Έξόπνησα κ' έκλαψι! άκούη;
*Έκλαψα. Έκλαψα ό φαγογός!
*Έκλαψα χθές εις τ' δνειρό
(μου!)
Είπα πώς σ' έγω στο πλευρό,
*Έξόπνησα...και κλαίω άκόμη,
*Ακόμη κλαίω σά μωρό.

IX

Μέσα στο δάσος περπατώ και
(κλαίω),
Με θλέπει ή τοίχλα στήν έληρά,
Και λέει με ψηλή λαλιά:
Γιατί κλαίς έτσι, κακομοίρη;

Ρώτα τ' αδελφια σου τά χε-
(λιδονία),
Ρώτα τά ήμεσα τουλιά,
Πού έχουε ζεστή φωλιά
Στ'ής έρωμένης μου τό παρα-
(θύρι).